

інших власників майна, але так як бізнес-етика в США досить міцно прив'язана до правової системи, то без належної правової процедури і сплати компенсації за відчуження майна це зробити неможливо.

Основою економічної діяльності і пріоритетом американського суспільства є конкуренція. Вона виступає інструментом управління, який використовується для підвищення ефективності і результативності праці. На думку Г. Райта, успіх у конкуренції посилює бажання індивіда здобути визнання через досягнення у конкурентному середовищі [3].

Для професій державного управління в США розроблено два кодекси етики. Кодекси етики – це сукупність норм та правил, складених в довільній формі для регуляції відносин в тій чи іншій професійній сфері.

Перший кодекс етики Міжнародна асоціація адміністраторів міст (нині Міжнародна асоціація управління міст / округів (ICMA)) опублікувала в 1924р. Рішенням Конгресу У 1958 р. був прийнятий кодекс поведінки державних службовців на федеральному рівні. У 1981 р. Американське товариство державного управління (ASPA), після шестирічного обговорення, розробило систему моральних принципів, які були включені в перший кодекс етичних норм даного суспільства в 1984 р.

В цих кодексах передбачені заходи щодо їх дотримання, згідно з якими заохочується перевірка виконання та взаємоконтроль членів товариств, а також порушникам правил гарантується відповідна процедура розслідування до прийняття будь-яких дисциплінарних заходів.

Таким чином, модель державного управління в США сформулювалася в контексті суспільних ідеалів, які мають свої витoki в протестантизмі.

1. Вебер М. Протестанская этика и дух капитализма. - М.: Прогресс, 1998 – 453 с.;
2. Грейсон Д., О'Делл К. Американский менеджмент на пороге XXI века. – М, 1991 – 324 с.;
3. Райт Р. Державне управління. - К.: Основи, 1994 – 191 с.

Олена Шаповалова

Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»

СОЦІАЛЬНЕ ПРОЕКТУВАННЯ – УНІВЕРСАЛЬНА МЕТОДОЛОГІЯ УПРАВЛІННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЮ СФЕРОЮ

Процес пошуку універсальної методології управління соціокультурною сферою безперечно пов'язаний з динамічними трансформаціями, які відбуваються у сучасному суспільстві. Основними відправними точками, в яких сьогодні знаходять прояви нова організація суспільного буття, є пришвидшений розвиток соціальних інфраструктур з подальшим перетворенням їх у соціальні мережі; зменшення регулюючої ролі традиції у суспільстві; фрагментарність сприйняття оточуючого світу; висока динаміка та слабка прогнозованість змін; зміна центрів влади та впливу, які починають концентруватися в місцях найбільш ефективної організації технологічних, соціальних та культурних інститутів. Кардинальні зміни суспільних відносин змушують вдаватися до пошуку нових шляхів управління та регулювання соціокультурної сфери. З огляду на це, соціальне проектування виступає референтною методологією управлінської діяльності в XXI сторіччі.

Провідні дослідники визначають соціальне проектування як «конструювання індивідом, групою чи організацією дії, яка спрямована на досягнення соціально значущої мети і локалізована за місцем, часом та ресурсам» [1, 9]. Сутність проектно-культурної діяльності полягає у тому, що вона удосконалює та окультурює всі складові суспільного буття, у здатності людини до проектного управління станом майбутнього у формі цілепокладання та конструювання ідеального образу культурного простору. Завдання соціального проектування лежить в контексті ідей, пов'язаних з визначенням можливостей та вмінням цілеспрямовано впливати на характер розвитку подій, формувати в певній мірі майбутній простір культури.

Важливою складовою успішного опанування методологією соціального проектування є формування проектного мислення. Проектне мислення стає базовим у сфері регулювання соціальних процесів на мікро- і макрорівнях. Робота з проектами усе більш широко застосовується у світовій практиці соціальних перетворень.

Найважливіші риси проектного мислення – відмова від оцінки нововведень лише за їхньою економічною успішністю, й усе більше певний зв'язок усіх дій у рамках проекту, включаючи й розрахунки витрат і можливого прибутку, із ціннісними орієнтирами - гуманітарними й екологічними. Через формування проектного мислення людина набуває соціальної компетентності як «інтегративної особистісної освіти, яка об'єднує в систему знання людини про суспільство і саму себе, вміння, навички поведінки у суспільстві, а також відносини, які проявляються в особистісних якостях людини, його мотиваціях, ціннісних орієнтація, які дозволяють інтегрувати внутрішні та зовнішні ресурси для досягнення соціально значимих цілей і вирішення проблем» [2, 40].

Необхідно розуміти, що для формування у людини проектного мислення, а відтак застосування технологій проектування в управлінській діяльності в процесі праці, людині необхідно здобути відповідні знання та навички. Впровадження інноваційних технологій соціального проектування в освітній процес може відбуватися відбувається різними шляхами. Один з них - освоєння цих технологій студентами. Існують різні напрямки впровадження технологій проектного менеджменту в освітній процес: інформаційний, комунікативний, креативний, особистісний. У сучасному суспільстві досить затребувана технологічна забезпеченість як важлива умова продуктивної самореалізації студентів в освітньому процесі. Технологічну забезпеченість розглядається як інтегрований процес моделювання, розробки, апробації, впровадження, систематизації й діагностики ефективності використовуваних технологій проектування.

Результати досліджень, які були проведені в Національному технічному університеті України «Київський політехнічний інститут», виявлено, що у вищих навчальних закладах є необхідним застосування тезаурусно-проектних технологій суб'єктної самореалізації. З метою забезпечення освітніх установ технологіями суб'єктної самореалізації необхідно широко впроваджувати у навчально-виховний процес технології соціального проектування. Спеціальні заняття, заходи, конкурси зі студентами дають можливість навчати їх самостійній розробці технологій суб'єктної самореалізації.

Так з'являються розроблювальні індивідуальні маршрути генералізації тезаурусів, і щонайважливіше студенти, які після закінчення навчання в університеті (або навіть під час навчання) йдуть працювати в різноманітні організації та установи соціокультурної сфери, широко застосовують здобуті знання та навички розробки та реалізації соціальних проектів. Таким чином, соціальне проектування можна впроваджувати у якості універсальної методології управління соціокультурною сферою, оскільки цей вид діяльності має безпосереднє відношення до розвитку соціальної сфери, швидкого реагування на кризові ситуації суспільного життя, організації ефективної соціальної роботи.

Доцільність використання соціального проектування в управлінській діяльності доведено досвідом провідних країн світу, сьогодні важко уявити державну соціальну політику без застосування проектних технологій.

1. *Луков В.А.* Социальное проектирование. — М.: Изд-во Моск. гуманит.-социальн. академии: Флинта, 2003. — 240 с.;
2. *Калинина Н.В.* Развитие социальной компетентности школьников в образовательной среде: психолого-педагогическое сопровождение. Ульяновск: УИПК ПРО, 2004. — 228 с.